

Tisztelt Gyászolók!

Szomorú szívvel búcsúzunk Tempfli József nyugalmazott nagyváradai püspöktől. Fájdalmas veszteség ez Szent László városának és minden magyarnak, éljen bárhol a nagyvilágban. Személyében olyan főpásztor távozott közülünk, akinek szeretete, figyelme mindenkire kiterjedt. Püspöki címerében a vizet fakasztó Szent László látható. A felfakadó forrás élteti a testet – de jelenti a hitre való szomjúságot is.

Tempfli József püspökként szolgálni akart, ahogy tette ezt a diktatúra évtizedeiben vidéki plébánosként is. Szolgált hűséggel, követve az őt pappá szentelő Márton Áron példáját. Törékeny testében erős lélekkel küzdött a hívekért és a magyarságért. Gondolkodásában, cselekedeteiben meghatározó volt magyarsága: meggyőződése volt, hogy az ember nem véletlenül születik egy közösségbe. Német őseit meg nem tagadva szolgálta a magyar nemzetet. Hitt abban, hogy a teremtés része a nyelvi, kulturális sokszínűség. Vallotta, hogy mindenkinek óvnia, gazdagítania kell a saját kultúráját és tisztelnie a másét. Ezért tartotta fontosnak, hogy a csángó magyarok magyar nyelven imádkozhassanak, hallgathassanak szentmisét, és ezért harcolt fáradhatatlanul püspöksége elrabolt vagyonáért. Nem a maga, hanem a közösség javáért. Meggyőződése volt, hogy nem mondhat le a Szent István alapította püspökség értékeiről, mert azoknak a rábízott hívők lelki újjászületését kell szolgálniuk.

Püspöksége során húszezer – egy kisebb városnyi – fiatalot bérmált, megerősítve őket katolikus hitükben, és ezzel magyarságukban is. Bennük különös erővel él majd tovább az ő hite és szeretete, amit mindannyian őrzünk magunkban, akik találkozhattunk vele, tanulhattunk tőle. Fájdalommal búcsúzunk, de tudjuk, velünk marad.

Budapest, 2016. május 26.

Áder János